Enderrock | Enderrock | Actualitzat el 28/03/2018 a les 14:24

Joan Garriga: «Els actors necessiten concentració i silenci, mentre que els músics no parem de fer soroll»

El músic de la Garriga ha guanyat un dels Premis de la Crítica de les Arts Escèniques per la banda sonora de l'obra de teatre 'Bodas de sangre'

Joan Garriga | Xavier Mercadé

Els vintens Premis de la Crítica de les Arts Escèniques han premiat aquest dilluns el músic **Joan Garriga** per la millor música original o adaptada: la de l'obra *Bodas de sangre.* La companyia Perla 29 ha portat al teatre aquesta obra de Federico García Lorca, i l'ànima de **Dusminguet** i **La Troba Kung-Fú** ha fet la banda sonora a partir d'apunts i il·lustracions sobre el text.

Arran d'aquesta col·laboració i d'aquest reconeixement provinent del món de les arts escèniques, parlem amb **Garriga** sobre com ha estat aquesta experiència entre bambolines.

Com t'has enfrontat a les cançons a partir del text de Lorca?
Joan Garriga: Primer llegint-me l'obra, imaginant-la, apuntant sensacions i possibles paisatges musicals. Qualsevol idea, ja sigui de cançó concreta, d'estil o cita de qualsevol cosa que em recordi el que llegeixo, l'apunto. Després, rellegir i rellegir i anar destil·lant i afegint més idees. Sempre molt lliurement.

El director d'escena Oriol Broggi (La Perla 29) diu que preparant l'obra us vau centrar en 'les músiques populars com a nexe d'unió entre els pobles'. Què t'ha interessat dels aires flamencs?
J.G: Amb el flamenc he posat el cap en un món immens, un llenguatge enorme i alhora també molt exigent. No podia fer una música flamenca per a l'obra, però sí que he utilitzat 'falsetes' i compassos d'alguns pals com a acompanyament i punt de partida cap a les cançons perquè fos adient per al muntatge i alhora es pogués defensar decentment. Al flamenc hi ha un plor, un crit intern en el cant, que aflora en tota l'obra.

Més enllà del flamenc, l'obra camina de moltes maneres diferents i tocant estils diversos. Aquest caminar ha estat intuïtiu ha estat compartit amb la resta de companys amb els qui has treballat?
J.G: Oriol Broggi és qui firma l'obra, jo li vomitava idees. Algunes han quedat fora, altres han entrat i altres són aportacions seves. El més difícil és ajuntar als assajos actors i músics, perquè uns necesiten concentració i silenci per anar trobant el to del text, i en canvi els altres no parem de fer soroll.

Broggi sovint parla també del "desordre" abans d'arribar a la "tranquil·litat" final del procés de creació. L'activitat artística passa sempre per aquí o en la creació musical hi ha encara més caos?
J.G: Suposo que té més a veure amb les persones que amb les activitats, en el meu cas és semblant. Però com que les estrenes de teatre són tan serioses i quan s'acaben ja no ho toques més, hi ha un nivell d'exigència alt i pateixes molt. En la música hi ha molts formats diferents (concerts, discos...), el caos sempre ha format part de la meva activitat musical.